

~ розділ перший ~

Шарлот

Святвечір, 14:00

Якщо твоє серце розбите, це багато чого змінює. Наприклад: *зазвичай* я не з тих людей, які супляться у відповідь на слова «Веселих свят!» від привітної пані на летовищі Джона Кеннеді в Нью-Йорку під час реєстрації на рейс.

Однак зараз нічого не можу з собою вдіяти. Сьогодні Святвечір, і я просто хочу якнайшвидше забратися з Нью-Йорка. І ні разу не обернутися. Хочу забути, що колись сюди приїхала з думкою, що віднайду в цьому місті нову себе.

Коли я прилетіла вперше, усе місто мені переливалося радісними вогнями. Але два тижні тому все змінилось. Я побачила те, на що завжди скаржилися пан та пані Лоренси, у яких я жила в Йонкерсі, щоразу, коли я починала розповідати про місто і те, як його люблю. Вони скаржилися, що люди тут невиховані, їх забагато й через них не можна *нормально пройти*. А ще пацюки. І що все місто часто тхне так, наче замість неба його накрила величезна парасоля з огидної піци.

Усмішка пані на реєстрації зникає. Вона хмурить брови. Я розумію, що, мабуть, маю дивний вигляд: стою тут, суплюсь і бездумно дивлюся крізь неї. Намагаюсь якось врятувати ситуацію словами:

– Ой, так... і вам!

Кажу, що мій рейс о 18:45, на Лондон Гітроу.

Вона дивиться у комп'ютер, підіймає брову.

– Ого, до рейсу ще п'ять годин. Ви, британці, пунктуальні, еге ж?

Якби це вважали прийнятним і на мене не подумали б, що я божевільна, то сказала би: «Пунктуальність тут ні до чого, Рондо. (Її ім'я вказане на бейджику). Ще два тижні тому я не хотіла аж так додому. Я насолоджувалася семестром навчання за кордоном у школі Найсвятішого Серця Ісуса* й не могла дочекатися, поки повернусь сюди у вересні в коледж. Мене вже зарахували – достроково – на програму з журналістики, і я була на сьомому небі. Я ж думала, що поїду туди, де *проживатиму* історії. Нью-Йорк мав дати мені те, про що писати. І я могла би стати Новою Шарлот. Хто така нова Шарлот?

Ну, власне, це я і є – зовні ми однакові, бо з цим я нічого не можу вдіяти, але Нова Шарлот – імпульсивна й відкрита, натомість Колишня Шарлот могла замкнутись у собі. Нова Шарлот не марнує шансів, а Колишня Шарлот тільки те й робила. А ще, це я з'ясувала вже тоді, коли приїхала сюди, Нова Шарлот несамовито крута! Вона багатьом подобалась... особливо тому хлопцеві з курсу англійської, Коліну.

* Sacred Heart High School.

Але потім Колін кинув мене і розбив мені серце. Тількино це сталося, я перестала бути легкою і вільною, що й допомогло мені подумати про відстійні штуки в Нью-Йорку – наприклад, що у ваших вагонах метро їздити приблизно так само зручно, як у візках з супермаркету. І ще те, що ви допускаєте реальні тупізи, як-от машини, що повертають прямо в натовп пішоходів, які переходять вулицю! А ще в грудні тут дуууже холодно. Серйозно, це треба визнати якимось порушенням прав людини».

А насправді я кажу:

– Мабуть, просто нетерпеливиться поїхати додому.

І це теж правда. Так простіше висловити те, що мені справді хотілося сказати. Може, тому і з Коліном не склалось. Може, якби я просто спитала, чи він нещасливий... Якби я говорила відвертіше, може, ми б досі були разом?

Годі, Шарлот. Ніякі відверті розмови не зробили б із Коліна меншого мудака.

Мені нема що відповісти на жорстокі закиди власної логіки – *Оце тобі за те, що намагалась бути спонтанною.*

Але зачепивши сумкою модельку статуї Свободи, яка перекинула іграшкове таксі, що гепнулось на статуетку хмарочоса Емпайр Стейт Білдінг, я зрозуміла, що, по-перше, моя сумка завелика, про що мама мені неодноразово казала, і, по-друге, я зареєструвалася, здала в багаж валізу, пройшла від стійки реєстрації аж до сувенірної крамниці і взагалі цього не пам'ятаю.

Але так, у паспорті в мене посадковий талон, а я сама стою раптом у сувенірній крамниці. Якого біса я тут роблю? Не хочу жодних сувенірів на згадку про мій семестр за кордоном. Хай усе лишається в минулому. Нью-Йорк проникає

у все, до чого він торкався, що він зіпсував і що через нього пропало.

Ронді я не брехала. Зараз я просто хочу додому. Хочу повернутись і стати Колишньою Шарлот... Ні, не *колишньою*. Справжньою. Очевидно, я й вибору не маю. Назвімо цю колишню «англійською Шарлот».

В очах починає пекти та колоти, а отже, мені час звідси забиратися, бо навіть англійська Шарлот не рюмсає на людях. Тож я пробралась через вітрини зі статуетками та пластиковими хмарочосами й повернулась у залу очікування. Втягнула голову в плечі, аби не дивитись на величезні фото нью-йоркських хмарочосів – у мене сьогодні поганий настрій, тому яскравих вогнів міста, що ніколи не спить, мені просто не видно. А видно високі, скляні і сталеві монструки, що виключно витріщаються на небо, наче збираються на нього напасти.

Годі тобі, Нью-Йорку, що тобі небо заподіяло?

Боже, дарма я так швидко приїхала на летовище – тепер буду тут чотири години тинятись і страждати. Втикаю в телефон, що кілька хвилин переглядаю інстаграм: спершу моя стрічка, потім коменти й нові фоловери, далі дивлюсь, що лайкали мої друзі (оновити-оновити-оновити). Так у мене геть сяде батарея, і я навіть не зможу потім послухати музику. Але, може, це й добре – у моєму плейлисті залишились лише журливі пісні.

Останнім часом я реально дуже полюбила *The Smiths*, а в моєму стані це не дуже корисна штука!

Якщо я із дівчиною, то хочу, щоб в мене було до неї справжнє почуття. Хочу відчувати – не знаю, мабуть, пристрасть. А я... не відчуваю.

Отакими словами він повідомив, що нашим стосункам настав кінець.

Я вирішила, що треба відволіктись, і пішла в Гудзонську книжкову крамницю – ні, хай буде книгарня (не хочу більше говорити по-американськи!) – зрештою, я заплуталась і взагалі не знала, що шукаю. У списку бестселерів сама лиш чик-літ, читиво про жінок. Зазвичай я таке люблю, але тепер від отих усіх сердечок мене аж верне. На очі потрапляє тріо із трешових, кримінальних, жорстоких трилерів – о, це ідея. Це книжки, де головне – сюжет і насилля, а ніяких *почуттів* немає. Оце мені зараз і треба. Хвилин п'ять я вибираю, намагаючись передбачити, наскільки якась із цих книжок зможе мене відволікти, але вибрати важко, бо всі обкладинки приблизно однакові – чоловічі силуети кудись крокують під назвами з одного слова. Цікаво, яка ж різниця між цими назвами: *Відплата*, *Помста* й *Розплата*?

Під назвою «Розплати» рядок – «ДОННІ ЦЕ ТАК НЕ МИ-НЕТЬСЯ...»

Не знаю, хто такий Донні і що йому не минеться, але я беру книжку і прямую до каси, обходячи когось, хто так тягнеться за книжкою на верхній полиці, що зараз виверне собі плече. То гучний бестселер. Я чую, як він гарчить, а потім лається, коли на нього падає інша книжка. Я лише встигаю помітити, що то невеличка книжка в м'якій палітурці, як вона гепається мені на голову. Інстинктивно я витягую руки, ловлю її і притискаю до себе.

– Ой, слухай, вибач.

Я дивлюсь у глибокі карі очі високого хлопця, на вигляд на кілька років старшого від мене. У нього трохи відросле скуйовджене волосся. Схоже, наче його приплюснуло

шапкою, яку він точно носить більшість часу. Я достатньо прожила в Нью-Йорку, щоб впізнавати таких хлопців. Називаю їх вільямсбурзькими бевзнями – таке собі прізвисько, яке я придумала, а дівчата у школі були переконані, що це суперовий і дуже британський переклад слова «гіпстер».

Оцей чувак, може, й вільямсбурзький бевзень, але, мушу визнати, що йому непогано вдається поєднувати занедбаний і неотесаний образ із дотриманням гігієни. Бруклінські гіпстери не мають отакого... недоглянутого вигляду, як гіпстери в Англії. Навіть у поганому настрої я помічаю привабливих хлопців.

Якби інший гіпстер із гарними вилицями не скористався б моїм серцем, як боксерською грушею, я б зараз із цим бевзнем трохи позагравала.

Він простягає вільну руку. Другою тримає оту книжку, що збирався купити, і торбу з сувенірної крамниці, звідки я щойно вийшла.

– Поставити книжку назад?

Я дивлюся на дві книжки у своїх руках. Ота перша, яку я порятувала від безславної смерті, вся розмальована келихами вина, музичними інструментами, перебинтованими серцями, і, що дивно, там є навіть цуценя. Кучеряві червоні літери аж верещать:

«Забудьте своїх колишніх за десять простих кроків!»

– Може, спробуй змиритись, що він мудак.

Я знову переводжу погляд на Звабливого Гіпстера. Він іронічно посміхається, зиркаючи то на мене, то на книжку. А потім вказує на «Розплату».

– Хоча ти, здається, шукаєш дещо жорстокіших ідей.

Я киваю.

– Просто маритиму, якою буде його розплата.

– Давай-но я куплю тобі цю книжку. Зрештою, ти через мене щойно ледь струс мозку не отримала.

Я даю йому книжку.

– Дякую. Твої шанси потрапити у мій список на розплату значно знизилась.

Е, що це діється? Я фліртую із незнайомцем? Не схоже на мене, але він симпатичний хлопець, якого я ніколи більше не побачу, то чому б трохи не пофліртувати?

Навіть англійська Шарлот часом таке робить. І те, що я щойно повернулася до цієї версії себе, не означає, що її не можна покращувати. Звабливий Гіпстер же не знає, що мій хлопець тільки-но мене тупо кинув за те, що я не супер-приваблива; не знає, що моя осіння місія – стати Відважною й Вільною Духом – закінчилась тим, що цей дух кинули до буцегарні.

Але ж нью-йоркська місія ще не скінчилась, ще маю кілька годин і мені *не треба* бути сором'язливою, зніченою британською дівчинкою.

Вдома знову зможу стати такою.

– Чуєш, – каже він, беручи всі книжки під пахву, – можна тебе дещо спитати?

Відповіді він не чекає. Дістає із торби з сувенірної крамниці рожевого ведмедика в чорній футболці, на якій наче дитячою рукою намальовані мангеттенські хмарочоси. Великими рожевими літерами написано: «*I heart New York*».

Сердечко там не намальоване – так написано.

– Купив оце своїй дівчині. Вона повертається додому після семестру в Каліфорнії... Як думаєш, наскільки це мімішно за шкалою від одного до десяти?

– Сімнадцять.

Він сміється. Забагато. Цікаво, чи бісив би мене настільки його сміх, якби я не почула його одразу після того, як оте слово на «д» поховало мій оптимізм.

Запам'ятай цей урок, англійська Шарлот, кажу собі, мовчки йдучи за Звабливим Гіпстером до каси. *Операція Нова Шарлот закінчилась ганебним провалом.*

Він розраховується за мою книжку, а я вже не чую його лепетання. Переконана, що ота «дівчина» дуже мила й усе таке, але мені не особливо цікаво, чи вона вловить іронію цієї надто мімімішної футболки. Заплативши, він простягнув мені торбинку з моєю книжкою, і ми разом вийшли з крамниці. Одразу опинилися серед натовпу різдвяних подорожніх, що поспішали у всіх напрямках.

– Дякую за книжку, – кажу йому, запихаючи її в сумку.

Він саме збирався відповісти, коли нас обох відволік голос якогось хлопця – його пронизливий крик наче розрізав рівномірне бурмотіння натовпу в аеропорту.

– Ти хочеш кинути мене? Ти серйозно?!

Звабливий Гіпстер обернувся – я ступила крок убік, щоб визирнути із-за його спини, і ми обое витріщились на сцену, що розгорталася. Молода пара стояла лицем до лица на виході із зони прильоту. Засмагла білявка із кучерями, що аж дратували своєю ідеальністю, у крутому пальті, як у Білих блукачів.

На вигляд не надто старша від мене. Блакитна валіза позаду неї підказує, що прилетіла вона. Хлопець теж орієнтовно мого віку, у світло-коричневій куртці, яка жахливо не пасує до жовто-бежевої картатої сорочки, що виглядає з-під куртки. На плечі у нього червоний наплічник, але

нема багажних бірок, тому це не пара, що разом звідкись повертається. Це пара, що возз'єдналась на леґовищі після розлуки.

Ну, принаймні вони були парою. Та й «возз'єдналась» звучить натягнуто.

Дівчина склала руки, міцно притиснувши їх до грудей. Зрозумілий жест «мені дуже шкода». Хлопцева рука, тримаючи букет червоних троянд, повисла вздовж тіла, а очі бігали туди-сюди, наче його щойно попросили обчислити корінь квадратний із 23 213.

Мабуть, коли Колін сказав, що це кінець, я мала точно такий самий вигляд.

Я глянула на Звабливого Гіпстера із виразом обличчя, що означає: *Ніяково*. Але він на мене не дивиться — він вступився у підлогу й киває головою зі словами:

— Вона сказала, що побачиться з ним після канікул.

Хай йому грець, *оце* та дівчина, яку він тут зустрічає?

Він дивиться на мене з обличчям, яке мав пан Лоренс, коли сантехнік сказав йому, що заїде «орієнтовно між десятою ранку і четвертою вечора». Цей погляд промовляє: *Можеш собі уявити, що мені доводиться мати справу з оцим лайном?*

— Отже, вона хотіла все це з'ясувати потім. Але він зајавився сюрпризом і поставив її у це жахливе становище. Який придурок, еге ж?

Він навіть не сказав «Бувай», просто пішов до пари, що розлучається, вийняв свого жахливого ведмеґя і поклав його дівчині на плече. Вона здивовано повертається, ойкає радісно, а потім широко усміхається і зливається з ним у довгому, пристрасному поцілунку, поки бідолашний хлопець